

WAAR HET MET DE WERELD NAARTOE GAAT, DAAR GAAN WIJ NAARTOE

HOF VAN EEDE

★ ★ ★ ☆ ☆ TONEEL

15 DECEMBER 2012 - THEATER KIKKER, UTRECHT

SPITSVONDIGE DIALOOG MET DUBBELE BODEM

Door Peter Zonderland gepubliceerd 18 december 2012

Eigenlijk hadden ze ‘iets willen doen’ met *Jacques de fatalist en zijn meester* van de achttiende-eeuwse Verlichtingsfilosoof Diderot. Maar het was er niet van gekomen. En dan hadden ze deze avond ook weinig tijd, de beide spelers van het jonge gezelschap Hof van Eede. Ze moesten nodig nog ergens anders heen.

Waar het met de wereld naartoe gaat, daar gaan wij naartoe is de eerste voorstelling van Hof van Eede, het gezelschap van de zussen Ans en Louise Van den Eede (dramaturgie). Dat ze vertrouwd zijn met het idioom van hun vader, Peter Van den Eede van het Vlaamse gezelschap Cie De Koe, ligt wel een beetje voor de hand.

Even lijkt het erop dat de vrouw (Ans Van den Eede) wel wil uitleggen wat er zo bijzonder is aan Diderots roman en waarom het een te grote opgave is zijn verhaal weer te geven: ze zien te veel rode draden, veel te veel afdwalingen, het zou te veel tijd kosten. Bovendien acht ze het ondoenlijk om de essentie van een liefdesverhaal onder woorden te brengen. De man (Greg Timmermans) heeft soms zijn twijfel bij haar uitspraken, maar zij zit niet op zijn bedenkingen te wachten.

Hun gesprek lijkt over Diderot te gaan, maar in de loop van de voorstelling wordt steeds duidelijker dat de roman vooral een aanleiding is. *Waar het met de wereld...* spiegelt weliswaar het patroon van de roman, maar gaat eigenlijk over hun relatie. De twee hebben iets met elkaar uit te zoeken. De royale uitwijdingen over paradoxen, keuzevrijheid, fictie en werkelijkheid dienen vooral om uit te vinden hoe ze tegenover elkaar staan. Als ze uiteindelijk ook over hun verhouding woorden krijgen, is de verzuchting 'Er is geen probleem als we het niet benoemen' begrijpelijk.

Waar het met de wereld... is een vernuftige dialoog met dubbele bodem, soms alledaags redelijk, soms absurd, soms niet helemaal te volgen in zijn overgangen en met een prettige dosis humor. Van den Eede en Timmermans voeren dat gesprek met elkaar (en de toeschouwer) met een aangename losheid en vanzelfsprekendheid.